

[Korsgaard.]

meget den saa kan betyde i Penge, ja, det ved jeg ikke, og det ved vel sagtens den højtærede Finansminister ikke, og vel endnu mindre den højtærede fungerende Finansminister. Men det er i hvert Fald et af de Spørgsmaal, man naturligt maa rejse: Hvor meget kan det antages med de Indtægtsforhold, som man har haft i 1932, og som man for øvrigt i ret ringe Grad kender endnu, at den nye Formueskattelempe vil betyde? Principielt mener jeg, at man i 1927 i Stedet for den teknisk vanskelige Beskatning, man fik, skulde være gaaet til en almindelig Nedsættelse af Formueskatten, saa for saa vidt har jeg aldrig været nogen voldsom Beundrer af Formueskattelempelsen. Jeg har altid fundet, at der i selve Princippet laa en vis Præmiering af en daarlig Anbringelse af Penge, og det fandt jeg under normale Forhold i og for sig ikke rimeligt. Men normale Forhold har vi jo ikke i Øjeblikket, og selv om jeg da altsaa fandt, at Beskatning en den Gang i nogen Grad med Rette kunde kritiseres, saa er Tiderne nu for mange Formueejere blevet saa vanskelige uden deres Skyld, at jeg finder, at nu kunde den have sin Berettigelse. Men selv om den nu har sin Berettigelse, mener Venstre jo ikke desto mindre, at det er rimeligt at gaa over til en helt anden Form. Nu skal det paa den anden Side ikke nægtes, at denne nye Form overfor visse Formueejere kan give en væsentlig større Lempelse end den, de havde efter den gamle Lov. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der i ikke helt faa Tilfælde kan blive Tale om Ejere af meget store Formuer. Jeg tror at turde sige, at der meget vel kan blive Tale om, at Millionærer, som har deres Formuer anbragt i Landejendomme og enten forpagter dem eller — og i Særdeleshed — selv driver dem, bliver fritaget for Halvdelen af Formueskatten efter 1927-Loven.

Dette giver mig naturlig Anledning til at spørge Regeringspartierne og da specielt Regeringen, om dette Forslag med Hensyn til Lempelse af Formueskatten er et Forslag, som Regeringspartierne gaar ind for, eller om det i Virkeligheden ligesom Militærlovene kun er en Station paa Vejen, at man tager Pengene, men rumler videre paa den Modstand, man politisk mente, der laa i at kunne tale om Millionærernes Lettelser; det har altid sin Interesse at vide.

Regeringen maa jo ikke være blind for, at man saa prægtigt kan finde Formueejere, der efter denne Lov — eller Lovforslag maa man vel endnu kalde det — faar endnu større Skattelettelse end efter

den gamle. Jeg vil haabe, at der er saa megen Ærlighed i Regeringen, at naar den gaar med til dette Lovforslag, maa det betyde, at Regeringen har accepteret Ideen i Lovforslaget, daarligt udformet, som jeg mener den er. Skulde det vise sig, at Regeringen i Virkeligheden slet ikke har accepteret den, nu ja, saa synes jeg, at det er endnu mere uærligt, end sligt egentlig burde være. Den Lettelse, Formueskatten nu faar, mener vi er for ringe, og vi kan derfor ikke stemme for dette Lovforslag.

Dernæst gaar jeg over til Selskabsbeskatningen. Hvad man her gør overfor Selskabsbeskatningen, synes jeg er meget uheldigt. Jeg beklager, at Venstre paa dette Punkt, hvor der ikke var ret mange politiske Vanskeligheder at overvinde, er gaaet med til den foreslaaede Ændring. Jeg har til enhver Tid haft den Opfattelse, at vel gik Regeringspartierne ind for Selskabsbeskatningens Ændring, men egentlig var det dem aldrig nogen Hjertesag at naa den, fordi der naturligvis ogsaa i Regeringspartierne er Fornuft, og Fornuften, der her skulde gøre sig gældende, er naturligvis den, at 1927-Loven, saa vidt det overhovedet kan gøres skattemæssigt, i høj Grad opfordrede Selskaberne til Konsolidering.

Nu er det jo underligt, at saa ofte det gaar et Selskab galt, vender man sig altid imod de forskellige Dispositioner, det kan have truffet, men man vender sig aldrig imod de meget store Skatter, det paagældende Selskab meget ofte har betalt gennem de Aar, der er gaaet, og man vender sig aldrig imod sig selv, fordi man gennem Skattelovgivning i Virkeligheden har opfordret til ikke at opsamle Reserver. Nu kan man sige, at ved Skattelovene af 1922 — og dertil vender vi jo efter Lovforslaget tilbage — er der en vis Opfordring til Konsolidering, og det er naturligvis ogsaa bedre end ingenting, men jeg kan ikke rigtig forstaa, at man i en Tid som denne, hvor der i saa høj Grad kaldes paa Beskæftigelse, og hvor man saa sikkert som noget ved, at det, der gør, at et Selskab kommer i Forlegenhed med Hensyn til at føre Virksomheden videre, netop meget ofte er Kapitalmangel, om jeg saa maa sige, yderligere vil tappe Selskabet og derved begrænse Muligheden for Selskabets Ekspansion.

Med Hensyn til Selskabsbeskatningen foretages der to betydelige principielle Ændringer. Tidligere var Halvdelen af det Beløb, der blev henlagt til Reservefonden, skattefri, nu gaar man over til, at det bliver en Fjerdedel. Dette beklager jeg først. Men stærkere beklager jeg, at den permanente,